

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2023. március 30.
(csütörtök)

Szepesy László

TIKHIKUS, AZ ÚR SZOLGÁJA

Énekek: 153, 467

Alapige: Kolossé 4,7-8

„Minden én dolgaimat megismerteti veletek Tikhikus, a szeretett atyafi és hív szolgálta és szolgatárs az Úrban; Akit éppen avégett küldtem hozzátok, hogy megismerje a ti dolgaitokat és megvigasztalja a ti szíveteket”

Imádkozzunk!

Valóban igaz, amit énekeltünk, felséges Urunk, Istenünk: abban van a mi igazi örömünk, boldogságunk, üdvösségünk, ha Téged ismerhetünk. És köszönjük Neked, hogy Te mindent megteszel ezért, hiszen önmagadat kijelentő, minket kereső, hozzánk szólni akaró szerető mennyei Atyánk vagy.

Köszönjük, hogy naponként elénk adod a Te Igédet. Ott lehet kezünkben a Biblia, olvashatjuk, hallhatjuk a Te szavadat, láthatjuk, hogyan szeretsz, hogyan viselkedsz népeddel a bibliai történeteken keresztül, és mivel változhatatlan vagy, hisszük, hogy a mai napon is. Köszönjük Neked, hogy nem rejtőzöl el. Van, hogy mi nem látunk Téged, de az a szívünk bűne, és nem a Tiéd. Köszönjük, hogy az Igén keresztül, még az életünk formálásán, alakításán keresztül is keresel bennünket: néha a fájdalomban, néha az örömben, néha az áldásban, néha a bukásban, de sohasem hagysz bennünket egyedül.

Urunk, kérünk, bocsásd meg, hogy ezt a boldogságot mégis gyakran nem pusztán elfelejtjük, hanem nem is éljük meg, nem hisszük el, nem a miénk az a lelki öröm, hogy a Te gyermekeid lehetünk, hogy ismerhetünk Téged. Újból és újból extra dolgokra vágyódunk. Életünk eseményeit irányítva meg akarjuk Neked mondani, hogy mit hogyan tegyél, és ettől várjuk a boldogságot, a reménységet, attól, hogy engedjenek nekünk a lelkek, történjenek velünk csodák, kímélj meg bennünket a fájdalomtól, mint mikor a tanítványok visszatértek Hozzád, és örömuikről számoltak be Neked. Te pedig azt mondtad nekik, hogy ne ezeknek örüljenek, hanem annak, hogy neveik *„fel vannak írva a mennyben”*. Urunk, kérünk, hogy hadd lehessen valóban miénk ez az

öröm, hogy gyermekeiddé fogadtál minket Krisztus által, és vallhatjuk, hogy Te Úr vagy mindenek felett.

Szeretnénk kérni ezen a ma esti alkalmon is, hogy mutasd meg, hogyan tudod átformálni az életünket úgy, hogy Te legyél a mi Urunk, mi pedig a Te szolgáid, Te legyél a mi Atyánk, mi pedig a Te gyermekeid. Kérünk, hogy mindez adjon nekünk erőt abban a helyzetben, amiben vagyunk: abban a megpróbáltatásban, teherhordozásban, fájdalomban, örömben, hálában, mindabban, amiben részesítesz, keresztülvezetsz minket. Könyörgünk, hogy a Te igéd ne legyen olyan dolog, amit lebecsülünk, hanem segíts, hogy nagyon is a szívünkbe zárjuk, és ott gyümölcsöt teremve Téged tudjon dicsőíteni, felebarátunknak pedig javára lenni. Így kérjük, áldd meg a mai igehirdetést, igehallgatást egyaránt, Szentlelked ismertessen meg Téged még jobban, és kérünk, hogy valóban így dicsőíttessél Te is Krisztus által a mi szívünkben, életünkben.

Kegyelmedben bízva kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Ránk következő vasárnap virágvasárnap lesz, amelyen Krisztus királyváltát, uralmát dicsőítjük, ünnepeljük, de ezt nemcsak egy ünnepnapon tehetjük meg legjobban, hanem úgy, hogyha életünket szánjuk oda Neki, és szolgáljuk Őt nap mint nap. A Szentírás természetesen tele van ilyen elődökkel, példaképekkel. Most egy olyat hoznék, aki kevésbé ismert – de majd a felolvasott igeszakaszban is találkozunk vele, meg még néhány helyen –, akit Tikhikusnak hívnak. Valóban nem a legismertebb újszövetségi szereplő, de mégis az Úr úgy látta jónak, hogy az ő neve is fenn maradjon az idők végezetéig, amíg a Szentírás igéi hirdettetnek, hogy az ő szolgálatán és személyén keresztül is bátorítson minket, és utat mutasson nekünk abban, hogy hogyan is lehetünk az Ő szolgálói.

Elöljáróban hadd foglaljam össze azt a néhány dolgot, amit erről a hívő férfiről tudhatunk. Az Apostolok cselekedetei 20,4 szerint Tikhikus kisázsiai provinciából származó férfi volt, valószínűleg felnőtt korában ismerkedett meg Pál apostollal, hallhatta az ő igehirdetését, és lehetett Isten kegyelméből Krisztus követőjévé. Hasonlóan Timótheushoz és Titushoz, Tikhikust is maga mellé vette az apostol kísézőnek missziói útja során. Tikhikus nagy áldozatot tudott hozni: otthagyta addigi életét, tehát nemcsak megismerte Krisztust, és ő lett az életének Ura, hanem – hadd fogalmazzak így – oda ment, ahová az Úr mondta, és az ő egész élete, hivatása az lett, hogy az ő Urát és Királyát szolgálja. Pál tehát magával vitte Tikhikust, és vele együtt élve, szolgálataiban részt véve, hallotta az apostol tanítását, látta, hogy a gyülekezetekben mit hogyan tesz, kivel hogyan beszél, bizonyos ügyeket hogyan rendez az Úr igéje szerint, és azt is látta, hogy az apostol milyen szeretettel

kötődik a gyülekezetekhez, a testvérekhez, és így tanult meg tőle nagyon sok mindent. Amikor elérkezett az idő, Pál különböző önálló szolgálattal bízta meg őt, mert a Szentlélek már felkészítette erre Tikhikust, többek között igehirdetésekkel, gyülekezetek meglátogatásával, állapotuk megismerésével és a hívő testvérek vigasztalásával. A kolossébelieknek írt levelet Tikhikus kézbesítette személyesen a gyülekezetnek, ő vitte el, mivel erre az apostol képtelen volt, mert börtönben ült. De feladata volt az is – a levél kézbesítésén kívül –, hogy Pál helyzetéről beszámoljon a gyülekezeti tagoknak, mert Pál úgy gondolta, hogy a vele történő események érdekelné a kolosséi gyülekezet tagjait is. Egy másik gyülekezetbe, az efézusiba is elküldte őt Pál, ahol hasonló feladata volt, mint Kolossében (Efézus 6,21). Később pedig azt a megbízatást szánta Pál apostol vagy Tikhikusnak vagy Ártemásnak (ez nem derül ki a Titus 3,12-ből), hogy valamelyikük váltsa fel Titust a krétai gyülekezet vezetésében. Mert Titus volt éppen akkor a megbízott vezető, és vele akart volna találkozni Pál, és ezért Tikhikust és Ártemást küldte el, hogy vegye valamelyikük át a szolgálattal Titustól. Röviden ennyit tudunk erről a hívő férfiről, de mindezekből is elég jól láthatjuk, hogy az apostol aktív munkatársa volt, az evangélium ügyét szolgálva odaszánta életét Krisztusnak.

De nézzük meg, hogy mire is bátorít, ösztönöz minket az Úr a leírtakon keresztül. Először is azt tudjuk meg Tikhikusról – Pál így fogalmaz –, hogy szeretett atyafi. Mit jelent ez? Több mindenre gondolhatunk. Először is természetesen arra, hogy az Úr szerette őt, hiszen saját gyermekévé fogadta, meghalt érte a golgotai kereszten. Ha így gondolunk valakire, hogy ő is Istentől szeretett, akkor úgy vélem, az már különleges dolog. Sok hívő nem tud így nézni a másikra, a mellette ülőre, hogy ő is szeretett atyafi, hanem körünk mérge fertőz bennünket is, és saját ömberünk és bűnös szívünk is kísért minket, hogy az Úrral való kapcsolatot is ki akarjuk sajátítani, és amikor az Úr szeretetéről van szó, akkor eszünkbe jut a református ének: „Jöjj, engem jobban szeress”. Sajnos ezt kívánjuk. Nem az jut eszembe, hogy a másik is szeretett atyafi, az Úrtól szeretett atyafi. Én érzem Isten szeretetét, az én életemben mutassa meg annak számtalan jelét; de az kevésbé jut eszembe, hogy bizony a mellettem ülő is ugyanúgy az Úrtól szeretett atyafi lehet. Az Úr kegyelme tehát az, ha a másikra így tudok tekinteni, gondolni: őt is szereti az Úr. De másik értelemben is mondhatjuk valakire azt, hogy az Úr szereti őt. Mégpedig úgy, hogy nem én látom őt olyannak, hanem az élete mutatja ezt. A másik életén keresztül megláthatom Isten szeretetét, mert szeretett atyafi. Látom az Úr áldását, békéjét, türelmét, hosszútűrését, szeretetét, önzetlenségét, hogy mindezeket a Szentlelken keresztül nekiadja a másiknak. Ekkor is mondhatjuk azt, hogy bizony, az Úr szeret téged. Tikhikus ilyen értelemben is lehetett Istentől szeretett férfi, akinek az élete erről tanúskodott, és milyen áldott az ilyen élet, ha valakiről ezt mondja, hogy ó, hát az nagyon szeretett atyafi, ha így tudunk valakinek az életére gondolni.

Ugyanakkor Pál valószínűleg ennél személyesebbre is gondolt, amikor azt mondta, hogy szeretett atyafi, hiszen nem Isten gyermekének nevezi őt, hanem saját testvérének, atyjafiának hívja Tikhikust. Pál tehát elsősorban nem az Isten és Tikhikus közötti kapcsolatra gondolt csupán (erre is, természetesen), hanem a közte és testvére közötti kapcsolatra. Pál saját, személyes kötődéséről beszél, amikor azt mondja: szeretem Tikhikust, és a velem levők is szeretik őt. Ez pedig sokat elárul egy emberről, ha valaki így mutatja be az ő testvérét, hogy ő az én szeretett atyámfia, testvérem. Mert ha valakiről így beszélünk, hogy én nagyon szeretem őt, akkor ezzel egyúttal a másik figyelmébe is ajánlom az illetőt, akivel éppen beszélek, akinek éppen ajánlom. Amikor Pál a kolossébeli gyülekezet tagjainak mondja, hogy Tikhikus nekem szeretett testvérem, ezzel mindjárt azt mondja: fogadjátok őt azzal a szeretettel, amivel én is szeretem őt. Lehet, hogy nem ismeritek úgy, mint ahogyan én, de én szeretem őt, ezért kérek titeket, hogy ti is bánjatok vele így, ezzel a szeretettel befogadva őt, és gondoskodva róla. Ez egy ajánlás is lehet, Testvérek, ha valakit így tudunk bemutatni másnak: ő az én szeretett testvérem. Milyen csodálatos lenne, ha munkahelyen ismeretlenül is tudnánk testvérekről így beszélni, hogy nekem vannak szeretett atyámfiai, testvéreim a gyülekezetben, ahova járok, és őket csak ajánlani tudom neked, hogy ismerd meg őket te is. Lehet, hogy másként hangzana máris a templomba hívás, és nem hangozna olyan idegenül vagy félelmetesen, hogy gyere el te is velem a templomba, hanem rögtön személyesebb lenne a hangvétel, ha el tudnám mondani: szeretett atyámfiai vannak ott, akiket örülnék, ha te is megismernél. Természetesen az Úrhoz hívunk mindenkit elsősorban, de tudjuk jól, hogyha az Úrtól szeretett testvérekhez hívjuk, akkor az bátorító tud lenni.

Ez a testvéri szeretetkapcsolat pedig kölcsönös volt, hiszen Tikhikus is szerette az apostolt, amit abból is láthatunk, hogy vele maradt a börtönben, és azon volt, hogy segítse az apostol szolgálatát, mert őt fizikailag korlátozták. Még levélkézbesítőként vagy hírvivőként is vállalta a fáradságot, az utazás terheit, hogy elvigye az apostol levelét; szolgálatnak tekintette, és az apostol iránti szeretetnek is. Jó hálát adnunk az Úrnak az ilyen testvéri szeretetkapcsolatainkért, és megköszönni azt, hogy testvéreken keresztül is az Úr érezteti velünk az Ő szeretetét. De egyben kérdés is lehet számunkra: vannak-e ilyen testvéri, szeretetteljes kapcsolataim? Keresem-e a hitben testvéreimmel a mély szeretetkapcsolatot, vagy megelégszem a felszínessel, azaz, hogy néha-néha látom, de szinte nem tudok róla semmit? Az Úr erősítse közöttünk az ilyen kapcsolatokat, hogy mi is lehessünk mások által szeretettek, minket is tudjanak így emlegetni a mi barátaink és testvéreink, de mi is tudjunk másokat őszintén, nem azért, hogy mi is elmondhassuk, hogy ezt megtegyük, hanem őszintén így beszélni egymásról, ilyen szeretettel gondolni egymásra. Bátorítson minket Krisztus szava, a János 13,34-35-ben fel

is hívja a figyelmünket erre: „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.” Amikor Pál Tikhikusról így beszél és így ír, hogy ő az én szeretett atyámfia, ez teljesedik be. Megmutatja Krisztus, hogy Pál az Ő tanítványa, de megmutatja azt is, hogy Krisztus az, aki őt vezeti, és aki az ő szívében él.

Másodszor: gondolkozzunk el azon az egyszerű tényen, hogy Pál apostol, ahelyett, hogy levélben számolt volna be a saját helyzetéről és állapotáról, fogságáról, lelki érzéseiről, inkább Tikhikust bízta meg ezzel a feladattal, hogy tőle hallják meg a Kolossében élő testvérek, mi történik Pállal, és mi zajlik le a szívében. Tehát egy írásbeli beszámoló helyett rábízta ezeknek a dolgoknak az elmondását Tikhikusra. Lehet, hogy mi jobban örültünk volna, ha írásban ránk marad ez a beszámoló, de mégis a Szentlélek erre készítette az apostolt, hogy egy testvérre bízta ezt a feladatot. Ha végig gondoljuk, akkor ez elég komoly feladat különösen is azért, mert a kolossébeli gyülekezet még nem találkozott Pál apostollal, ugyanis a gyülekezetet – ahogy majd olvasni fogjuk az 1. fejezetben – nem Pál alapította, hanem az Úr Epafrást használta fel, hogy hirdesse az evangéliumot, és létrehozzon egy gyülekezetet. Tehát Pált személyesen még nem ismerhették, és ezek után mégsem személyesen írva mutatkozik be (bár levelében természetesen sok személyes dolog is van), hanem inkább Tikhikusra bízta, hogy elmondja, hogy mi a helyzet vele, mi minden történik vele, és kicsoda ő valójában. És ez egy nagyon komoly feladat, Testvérek, amivel megbízta Tikhikust Pál. Miért? Ahhoz, hogy valaki ezt a feladatot véghez tudja vinni, több feltételnek is meg kell felelnie.

Először is Tikhikusnak alaposan ismernie kellett Pál apostolt ahhoz, hogy be tudjon számolni helyzetéről. Mert egy szóban forgó illetőről többféleképpen is lehet beszélni. Felszínesen is lehet, úgy, hogy kevésbé ismerem az illetőt, szoktunk ilyet tenni. Beszélek valakiről, akit alig ismerek. Vagy csupán tárgyilagosan megemlítek róla néhány dolgot, vagy pedig alaposan és részletekre kitérően tudok róla beszélni. Tikhikus elmondhatott volna néhány dolgot azzal kapcsolatban, hogy hogyan is áll Pál bebörtönzésének ügye. Mikor fog összeülni a bíróság, hogy megtárgyalják a dolgot, vagy ki fogja védeni majd az apostolt a bíróság előtt, milyenek a börtönkörülmények, stb. Valószínűleg a kolossébeli testvérek ezekre is kíváncsiak voltak. Ahhoz viszont, hogy ne csak egy rideg, rövid beszámolót kapjanak a gyülekezeti tagok, a hírvivőnek ismernie kellett Pál apostolt alaposabban, az érzéseit, gondolatait, hitét, esetleges kísértéseit, lelkiállapotát. Mert bár maga a kolossébeliekhez írt levél csodálatosan beszél arról, hogy Pál még a börtönben sem a maga testi épségéért aggódik, hanem a rábízott gyülekezetek dolgaival foglalkozik, hiszen még a börtönben is a gyülekezetekkel tartja a kapcsolatot, a gyülekezetek gondjaival, bajaival, Krisztus ügyéért ég és lángol a szíve, és ez róla árul

el nagyon fontos dolgokat, mindazonáltal ez a levél nem tartalmazza azokat a részleteket, amiknek elmondását Tikhikusra bízta. Az apostolnak tehát még volt üzenivalója a kolossébeliekhez, amit viszont nem akart Krisztus ügyével egy szinten emlegetni, ezért inkább nem írta azokat le, hanem rábízta testvérére, akiről tudta, hogy jól ismeri őt. Tikhikus, mint szeretett atyafi, ismerte Pált, mert valószínűleg sokat beszélgetett vele, együtt voltak, egymást bátorították és vigasztalhatták. Ott a börtönben különösen is fontos lehetett ez az apostol számára. Ezért Pál mert úgy fogalmazni, hogy Tikhikus elmond róla nemcsak néhány dolgot, hanem – hogy fogalmazott az apostol? –: „*minden én dolgaimat megismerteti veletek*”. Azaz mindent, ami fontos, arról Tikhikus tud beszélni. Alaposan kellett tehát ismernie az apostolt ahhoz, hogy így be tudjon számolni mindenről, ami az apostollal kapcsolatos. Ez több kérdést is felvet. Van nekünk ilyen testvérünk, aki minden velünk kapcsolatos dolgot el tud mondani, ha szüksége van erre másoknak? Ki tudunk mi nyílni, és ki merünk egyáltalán nyílni egymás előtt ennyire, hogy rá merjük bízni testvérünkre akár érzéseinket, gondolatainkat, félelmeinket és örömeinket is? „*Minden én dolgomat megismerteti veletek.*” Van, aki ismeri minden mi dolgunkat?

De még egy dolog kellett ahhoz, hogy Tikhikus el tudja látni ezt a feladatot: ez pedig a szavahihetőség, a megbízhatóság. Tudjuk jól, hogy egy és ugyanazt az eseményt több ember többféleképpen el tudja mondani. Van, aki kiszínezi a történeteket, van, aki lényeges dolgokat hagyhat el belőle, van, aki csak tárgyilagosan elmond néhány dolgot, van, aki nagyon is szubjektíven közelíti meg az eseményeket, azt hangsúlyozva, hogy ő mit érzett. Nem mindegy, hogy ha valaki rólunk, a mi érzelmeinkről, gondolatainkról, helyzetünkéről beszél, akkor mit és hogyan mond el. Mi fog eljutni a hallgatósághoz, Tikhikus beszámolója mit árul el az apostolról? Túlzásba esett? Megint túlaggódja a dolgokat? Vagy kihagy nagyon is fontos, az apostol viselkedését meghatározó részleteket? Beszél a hitéről? Röviden szólva: nem mindegy, hogy amikor valaki rólunk beszél, akkor mennyire szavahihető az illető, mennyire ügyel arra, hogy pontos beszámolót adjon. Ebből a szempontból Pál számára Tikhikus egy teljesen megbízható ember volt. Olyan bizalmasa, szeretett testvére, hogy megbízható módon, hitelesen, a valóságot nem elferdítve be tud számolni Pál helyzetéről. Tikhikus ismerte Pált olyannyira, hogy még a benne lezajló lelki dolgokról is be tudott számolni a gyülekezetben, közben pedig nem rágalmazta meg őt, sem nem magyarázta félre az apostol viselkedését (hogy most csak két alternatív viselkedési lehetőséget nyújtsak). Mert a szavahihetőség egyik fontos feltétele a szeretet, a másik iránti jóindulat. Ha ugyanis valaki felé rosszindulattal viseltetem, akkor bizony előfordul, hogy olyan dolgokat feltételezek róla, netán még meg is rágalmazom az illetőt, amelyek csak az én képzeletemben léteznek, de a valóság ettől teljesen eltér. Aki viszont szeretettel beszél valakiről, akkor nemcsak,

hogy a valóságot mondja el róla, hanem a jó hírére is figyel. Tikhikus egy ilyen testvér volt. Tudjuk jól, hogy ebben a dologban ember és ember között különbség van. Valószínűleg mindannyiunkkal fordult már elő olyan, hogy egy ismerősünk elmondott nekünk valamit, de mivel korábban már azt tapasztaltuk, hogy az illető már sokat tévedett, vagy nem járt alaposan utána annak, amit mondott, vagy hiszékenynek bizonyult, ezért kételkedően fogadjuk a mondanivalóját. Mindenkiel előfordul ez. Másrészt pedig biztosan ismerünk olyan megbízható embert is, akinek a szavára többet adunk, mint másokéra, mert az illető megfontolt, nem gyors és hirtelen beszédű, hanem alaposan átgondolja, mit mond, mi az, amit tovább mond, és jóindulatúnak is ismerjük az illetőt, ezért adunk a szavára. A szavának súlya van. Tikhikus ez utóbbi volt, ezért merte Pál rábízni személyes üzenetét.

Egy gyülekezetben nagyon fontos mindkét dologra törekednünk: egyrészt egymás alapos megismerésére, másrészt pedig a szavahihetőségre. Természetesen egy ekkora gyülekezetben, mint a miénk, a megismerésnek korlátai vannak. De ettől függetlenül még nekünk is törekednünk kell rá, hogy legyen egy kisebb közösségünk, akikkel ilyen szeretetkapcsolatban élhetünk és lehetünk együtt. Ez egyébként a szóbeszéd miatt is fontos, mert ha egymást ismerjük, akkor annál kevesebb kitalált dolgot hiszünk el a másikról. (Itt most meg lehetne engem állítani, hogy de hát én azt feltételezem, hogy nem szavahihető minden testvér? Nem, pozitívan állok hozzá: minden testvér szavahihető, amíg az ellenkezőjét be nem bizonyítja. De, Testvérek, ne éljünk álmovilágban: a bűn bennünk is rombol, és akarva, akaratlanul is továbbadhatunk olyan dolgot, aminek nem jártunk utána, ami nem biztos, hogy igaz, és mégis ezzel hozzájárulunk valami kitalált vagy vélt dolog továbbadásához.) Ha felelőtlenül mindenféle hírt elhiszünk és terjesztünk egymásról, és hitelt adunk mindenféle vádaskodásnak, mert nem ismerjük a másikat, akkor nemcsak a szeretet fogja ennek kárát látni, Testvérek, hanem az evangélium ügye is, amit közösen képviselünk. Krisztus a Példabeszédek 8,7-8-ban többek közt azt mondja nekünk: *„Mert igazságot mond ki az én ínyem, és utálat az én ajkaimnak a gonoszság. Igaz én számnak minden beszéde, semmi sincs ezekben hamis vagy elfordult dolog”*, íme egy mérce számunkra. Vagy a Példabeszédek 10,32-ben arra emlékeztet minket, hogy *„Az igaznak ajkai azt tudják, ami kedves; az istenteleneknek szája pedig a gonoszságot”*, ez egy másik mérce. Ebben is vezessen minket a Szentlélek, hogy gyülekezetként óvjuk magunkat ettől, és törekedjünk ezekre!

Harmadszor azt mondja Pál apostol, hogy Tikhikus hűséges szolga és szolgatárs volt az Úrban. Ez több mindent jelent. Először is kipróbáltságot. Hiszen a hűség akkor válik nyilvánvalóvá, amikor a hűtlenség lehetősége megkísérte az embert. A boldog, könnyű, örömmel teli napok idején nem nehéz egymáshoz húnek lenni, bár hozzáteszem, hogy ekkor sem természetes dolog. Az önzőség mindig is kísérti az embert, hogy csak önmagához le-

gyen hű, és másokhoz nem. A hűség ajándék, még békeidőben is, és emlékezzünk az igére: „*Minden időben szeret, aki igaz barát, és testvérül születik a nyomorúság idejére*” (Példabeszédek 17,17), a nyomorúság idején is, de minden időben is szeret. A szeretet köteléke a hűség alapja, ez próbáltatik meg a nyomorúság idején. Tikhikus Pál szerint kipróbált, hű szolgatárs volt. Bár lett volna lehetősége elhagyni az apostolt a szenvedései miatt önmagát féltve, akár a bebörtönzés miatt is, de mégsem tette, ott maradt mellette. Szembe is fordulhatott volna vele, mint sok tanító tette akkoriban, hogy saját népszerűségét növelje, emberek tetszését keresse. Hány gyülekezetben és közösségben zajlik az, hogy az emberek inkább elhagyják vagy elferdítik az igazságot, csak a népszerűség kedvéért. De Tikhikus az Úrban volt hű szolga, azaz Isten evangéliumát nem volt hajlandó feladni néhány, ideig-óráig tartó haszon miatt. Ragaszkodott Krisztushoz, az evangélium igazságához, még ha emiatt hátrátételt is kellett esetleg szenvednie. Mit jelent hű szolgatársnak lenni? Pál azt írja Timótheusnak: „*Te pedig követted az én tanításomat, életmódomat, szándékomat, hitemet, hosszútűrésemet, szeretetemet, türelmemet, üldöztetésemet, szenvedéseimet, amelyek rajtam estek...*” (2Tim 3,10-11). Elég hosszú a lista, de valószínűleg Pál az ezekben való hűségre gondolt akkor is, amikor Tikhikust hűnek nevezte: ezekben követni az apostolt, követni Krisztust.

A kipróbáltság mellett azonban a közös célokat, szolgálatot is jelenti a hűség. Tapasztalva az evangéliumhirdetéssel járó nehézségeket, megpróbáltatásokat, Tikhikus nem mondott le erről az életről, hanem továbbra is az Úr szolgájaként akart élni. Mert a kipróbáltság mellett ez is fontos, hogy megmaradjunk mindvégig abban a bizonyos meggyőződésünkben, hogy az Urat kell követnünk, és az evangéliumot kell hirdetnünk. A kipróbáltságban sokszor az ember belefásul, a sok próbatétel megkeseríti az embert, és a soka-dik próbatétel után a benne lévő tűz kezd kialudni, a szeretet pedig kezd meghidegülni. A hűségben azonban mindezek megőriztetnek. Az első szeretet tüze, amely lehet, hogy nem ég egyforma lánggal mindig bennünk, de azért elmondható, hogy mindig ég, mert a Szentlélek élesztgeti azt. Tikhikus Isten iránti szeretete a hűség egyik ilyen példája volt az apostol szerint. Hű szolga. Ezért merte rábízni a gyülekezetek ügyeit, dolgait, és még a tanítás szolgálatát is, mivel tudta, hogy hű szolgaként fog közöttük szorgalmasan munkálkodni, ott Kolossében is. Akkor is, ha a gyülekezetben lévő tévtanítók (mert Kolossében voltak, majd a levél olvasásakor ezt meglátjuk) ellene is fognak neki mondani, vagy ha a gyülekezeti tagok hátat fordítanak Tikhikusnak az evangéliumhoz való ragaszkodása miatt. De Tikhikus hű volt az Úrhoz, akinek szolgált, és elsősorban Őhöz volt hű. Őbenne szerette a gyülekezetet is, pedig lehet, hogy több testvért nem is ismert közülük, vagy lehet, hogy senkit se ismert Kolossében. Mégis Pál azt mondja, hogy hűsége miatt bátran küldi el hozzájuk, ők pedig fogadják ugyanilyen bátran, úgy, mint Is-

ten elhívott, hű szolgáját, akin keresztül az Úr maga fog munkálkodni közöttük.

Saját hűségünket, kipróbáltságunkat, az evangéliumhoz való ragaszkodásunkat vizsgáljuk meg ennek függvényében, hiszen minket is fenyegethet az elhajlás, a hűtlenség vagy az elhidegülés. Tikhikus legyen ebben is számunkra példa, hogy az Úr minket is hű szolgájának tudjon tartani, nevezni.

Pál apostol szolgatársnak is hívja őt. Ez napjainkban nem azt jelenti, hogy ugyanazt kell tennünk, mint az apostolnak akkoriban, vagy mint Tikhikusnak, aki hasonló szolgálatot látott el, bár ő maga nem volt apostol, de hasonló szolgálatot végzett el bizonyos keretek között. Tehát napjainkban nem ugyanazt kell végezni minden hívőnek, ezt az Ige sose állítja, mert más-más képességgel és tehetséggel áld meg bennünket az Úr. Sokféle szolgálat van, és mindegyikben más és más tulajdonságok jelentenek segítséget. Mégis mi a közös? Mitől nevezhetjük egymást szolgatársnak? Közös az Úr, akinek szolgálunk, közös az evangélium, amit hirdetünk és képviselünk az életünkkel, és közös a Szentlélek, aki vezet bennünket az ígén keresztül, és közös a gyülekezetünk, ahova az Úr helyezett bennünket, közös a családjunk. Kérdés lehet számunkra, hogy csak testvérek, vagy szolgatársak is vagyunk-e egymásnak? Szolgatársai vagyunk egymásnak? Mindegyikünknek meg van-e a maga szolgálata, vagy csak látjuk, hogy az egyik szolgál, a másik pedig nem? A szolgálatban összetartunk-e? Egymást erősítjük-e, mint Pál és Tikhikus? Mindezekben Pál és szeretett szolgatársa nemcsak jó példa számunkra, hanem imádság tárgya is, hogy az Úr minket is tud őhözajuk hasonlóvá formálni, összekovácsolni.

Végül pedig Pál azt a feladatot bízta Tikhikusra, hogy ismerje meg a gyülekezet dolgait, és vigasztalja meg a tagokat. Ez egyrészt feltételezi azt a szeretetet, amivel Tikhikus a Kolossében lévő gyülekezet iránt érzett, tehát Pál feltételezi, hogy te szereted a kolossébeli gyülekezeti tagokat. Mert a gyülekezet problémáit valószínűleg nem osztották meg mindenkivel, ez nem szokás, hiszen annak rossz hírére is lehetne így kelteni. De Tikhikusban meg lehetett ezen a téren is bízni, hiszen nem beteges kíváncsiság miatt akarta megismerni a gyülekezet dolgait, hogy azután jót csámcsogjon rajtuk, esetleg terjessze azokat, hanem azért, hogy segítse a közösséget, és közösen keressenek megoldást az Úrnál ezekre a problémákra. A gyülekezet iránti elköteleződés, szeretet, segítő szándék is példa számunkra Tikhikus életében, ezért küldi oda az apostol őt, hogy látatlanban, ismeretlenül is fogadjátok el az ő meglátásait, és fogadjátok el őt úgy, hogy segítség lehet a megoldáskeresésben, az Úr akaratának felismerésében. Ez egyébként abban is megmutatkozik, hogy Pál vigasztalni is küldte szolgatársát, Tikhikust, hogy így is erősítse és bátorítsa a hívőket, mert Pál így fogalmaz: megismerje a ti dolgokat, és vigasztaljon titeket. Hogyan? Ismeretlenül? Igen, ismeretlenül, de testvérként az Úrban. Amikor Krisztus azt ígérte, hogy elküldi az apostolok

számára a Vigasztalót, a Szentlelket, akkor bár arra gondolt, hogy személyesen meg fogják kapni Őt, és pünkösdkor még látványosabban be is teljesedett ez, de itt gondolhatunk arra is, hogy a Szentlélek lehet, hogy egy-egy testvéren keresztül akar minket vigasztalni. Lehet, hogy az igét nem bibliaolvasás közben, hanem a testvérral való beszélgetésen keresztül kapom meg. Tikhikus pedig kipróbált ember volt, valószínűleg maga is már sok vigaszt kapott az Úrtól, sok bátorító igét, gondolatot, ígéretet, amivel lehet, hogy Pált is bátorította a börtönben. Lehet, hogy Pál apostol tapasztalatból beszél, hogy Tikhikus őt is megvigasztalta, de ha még nem is lett volna ilyen személyes tapasztalata, hallott már bizonyos gyülekezetekben Tikhikus vigasztalásáról, és ezért meri így mondani, hogy azzal a céllal is küldöm hozzátok, hogy vigasztaljon titeket, mert az Úr rábízta a vigasztalás igéit és szolgálatát. Ne felejtsük el mi sem azokat a vigasztaló igéket, szavakat, alkalmakat, testvéreket, amiket az Úr adott nekünk személyesen vagy másokon keresztül, és azért se felejtsük el, hogy egyrészt a hálaadás ne maradjon el értük, másrészt pedig, hogy később mi is tudjunk azokkal másokat vigasztalni és bátorítani. Ez is lehet cél: azért odamenni valakihez, hogy vigasztaljam, ez is egy szolgálat. Tikhikusra ez bízott.

Látjuk tehát, Testvérek, mindezeket összegezve, hogy Krisztus mint munkálkodott Tikhikus életében, szívét formálva, az ő szolgálatán keresztül. Az elhangzott kérdésekre a Testvérek válaszoljanak majd csendes magányukban elgondolkozva. A pozitív példákat kövessük, amiket Tikhikus életében láttunk, úgy, hogy tudjuk szolgálni Urunkat, Krisztust, mint ahogyan azt régen Tikhikus is tehette. Kívánom, hogy Isten Szentlelke vezessen, formáljon mindannyiunkat, gazdagítson azzal a szeretettel, vigasztalással, bátorítással, odafigyeléssel, nyíltsággal, barátsággal és minden más egyébvel, amivel Tikhikust is tette.

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, hogy életedet adtad azért, hogy mi meg tudjunk halni az óembernek, aki teljesen ellenkező módon él, mint Tikhikus tette. Köszönjük, hogy rajta keresztül is láthattuk, milyenné tudod formálni a Te gyermekeidet. Köszönjük, Úr Jézus Krisztus, hogy a Te igéd élő és valóban ható. Ha hisszük, hit által a szívünk elevenébe tud vágni, meg tudja ölni az óembert, és fel tud készíteni bennünket minden jó cselekedetre. Valóban tudsz gyümölcsöt teremni, Szentlélek, a Te igéd által bennünk, és valóban teljesen újjá tudsz minket alkotni, új emberré formálni. Köszönjük, hogy Tikhikus példája is bátorító számunkra ebben a dologban, remélhetjük, hogy minket is úgy akarsz formálni, mint őt. És bár nem ugyanazt a szolgálatot bízod ránk – több gyülekezet ügyét, az apostol segítségét –, de mégis az evangéliumot ugyanúgy ránk bízta, adta nekünk ugyanúgy lelki családot, szeretett atyafiakat, hű szolgatársakat, akikkel együtt élhetünk, akik ugyan-

úgy formálhatnak bennünket, ahogyan mi is őket. Köszönjük a gyülekezet közösségét, annak lehetőségét, hogy egymás hite által épülhetünk.

Bocsásd meg nekünk mindazáltal, hogy ezek ellen is vétünk. Vagy azért, mert nem keressük a mély testvéri kapcsolatokat, kötelékeket, vagy mert szívünk rosszat feltételez, vagy azért, mert az óemberünk elzárkózik, megmarad az önzőségénél, és csak a szükséges dolgokban nyílik meg, vagy más egyéb akadályt állítunk ez elé. De köszönjük, hogy Te képes vagy minden falat lerombolni, képes vagy legyőzni bennünket, és képes vagy ebben is egyen-egyenként és közösségként is formálni.

Könyörgünk azokért, akik gyülekezetünkben vannak, de mégis magányosak, akiknek nincsenek szeretett atyafiaik. Kérünk, Te vezesd őket testvéri közösségbe, Te építsd közöttünk valóban ezeket a kapcsolatokat, és ahogy Igédben mondd, a szeretet kötelékével köss össze bennünket, ne legyünk közömbösek vagy esetleg ítélkezők egymás iránt.

És kérünk, hogy így tudjunk valóban Téged szolgálni egyenként is, mutasd meg, hogy mi az, amit tehetünk országod építéséért, és közösségként, szolgatársként hogyan tudjuk egymást bátorítani, segíteni, erősíteni, ha kell, figyelmeztetni, de támogatni is. Kérünk, hogy dicsőítsd meg magadat így is gyülekezetünkben, egyházunkban. Áldd meg egyházunk vezetőit, szolgálóit, gyülekezeteit, és kérünk azért, hogy minden harcban, ami ez ellen folyik, Te vezess bennünket. Vannak bukásaink, összeveszéseink, értetlenségeink, félreértéseink, kérünk, Te segíts ezek tisztázásában, a megbocsátásban, a bocsánatkérésben, a jóhiszeműségben, a tiszteletadásban és minden másban. Kérünk, hogy az evangélium hirdetése legyen valóban közös célunk, vágyunk, akaratunk.

Adj ébredést magyar népünknek határon innen és túl. Kérünk, segíts, hogy népünk Hozzád térhessen és Téged dicsőíthessen. De könyörgünk a világban tomboló gonosz miatt is. Könyörgünk kárpátaljai testvéreinkért, de a háború sújtotta területeken lakókért is, adj az embereknek Hozzád térést, Benned való bizalmat minden nyomorúság, megpróbáltatás, szenvedés közepette. És Te, aki a világmindenség Ura és Királya vagy, mert Neked *„adatott minden hatalom mennyen és földön”*, Te adj békét, kérünk, Te vezesd az országok vezetőit el erre.

Könyörgünk másfajta támadások, az ideológiaiak miatt is, amelyek kicsinyeket és nagyokat egyaránt érnek. Te állj ellen a gonosznak, és szabj háttárt neki. Te ezt megteheted! Te legyél a mi oltalmunk, bástyánk, a Te kezéd vegyen körül bennünket továbbra is.

Könyörgünk, hogy egyen-egyenként is vezess bennünket.

Vigyázz betegeinkre, adj nekik gyógyulást, erőt, elszenvedni, elhordozni a fizikai fájdalmat, és mindenekelőtt Beléd vetett hitet, hogy legyen erejük valóban Téged dicsőíteni, Benned bízni.

Könyörgünk gyászolóinkért, Te legyél az ő vigasztalójuk.

TIKHIKUS, AZ ÚR SZOLGÁJA

Kérünk, Urunk, hogy abban a helyzetben, amiben vagyunk, Te legyél a mi szerető Atyánk, add, hogy erről sose feledkezzünk el, hogy valóban a Tied lehetünk Krisztusért. Hadd legyen ebben minden nap erőnk, örömünk akkor is, amikor fáj, akkor is, amikor az életünkben nem látunk más örömet.

És kérünk, adj nekünk reménységet is Téged visszavárni, hisz megígérted, hogy visszajössz, hogy egy napon Magad mellé veszel bennünket. Köszönjük, hogy mi távolabb tekinthetünk a halálnál, és hogy biztos örökségünk lehet Krisztusban. Kérünk, add, hogy ezt őszinte reménységgel várjuk, és addig is hű szolgaként szolgáljunk Neked és egymásnak. Így kérünk, őrizz bennünket a hitben, a Te utaidon, a Te szolgálatodban.

Kegyelmedben bízva kérünk, Krisztusért hallgass meg minket!

Ámen.

467. ének

1. Mily jó, ha bűn-től már szabad, Az Úr szol-gá-ja vagy;

A bűn szol-gá-ja gyá-va rab, A Krisz-tu-sé sza-bad.

2. A bűn sötétben tévelyeg / És bajba dönt vakon;
De Krisztus kézen fog s vezet / Világos utakon.
3. A bűnben kín van s gyűlölet, / Mi mást, más minket öl;
Öröm köt egybe s szeretet / Az Úr szívén belül.
4. Már szolgád lettem, Jézusom, / Ki értem áldozál;
Más uram nincsen, jól tudom, / Mert bűnből kihozál.
5. Légy áldott, Krisztusom, te nagy! / Hadd adjam át szívem:
Vedd szívesen, hogy hol te vagy, / E szív is ott legyen.